

смѣяхъ да отивамъ да я диря защото зная, че дѣдо попъ не обича „дяволскитѣ машини“, па и не се шегува . . .

И тъй, моята славна Чучулига остана въ дѣдовитѣ попови дворове. Колкото и да ми бѣ жалъ, нѣмахъ куражъ да ида да я взема.

Такъвъ бѣ края на моята първа Чучулига, на моето първо аеропланче. Колко ми стана жално!

Щомъ се върнахъ тайничката у дома, настъпи цѣла буря. Рукна оня свѣтъ у дома да иска отъ майка ми да заплати всички врѣди и загуби, каквито моята Чучулига била сторила. И цѣлиятъ свѣтъ тръгна: едни искатъ пари за изпочупени джамове (сѣкашъ на цѣлия градъ съмъ почупилъ джамоветѣ), други искатъ за убити животни (крава, гълъби, папагалъ) трети искатъ за свалени и счупени керамиди, четвърти за съборени кумини, пети за поврѣдени овошки, шести за изтжпкана ливада, седми за повалени огради, осми за чаши и паници; девети за нанесени по главата рани, десети за отбрулени плодове и т. н. и т. н. Па всѣки иска висока цѣна. А какво мога азъ да дамъ? Пари нѣмамъ, нито имоти, нито други скъпоцѣнни прѣдмети. Имахъ единъ велосипедъ, една фотография и разни подвързани книги по въздухоплаването, както и нѣколко учебника. Всичко ми зеха тия безжалостни хора. Па отгорѣ и всички зеха да ми се смѣятъ: възрастни, другари-ученици и съсѣдки ученички, разни дѣца — всички ме подиграватъ и ми се присмиватъ. Възмутенъ отъ тая неблагодарностъ на народа, азъ избѣгахъ отъ града и отидохъ въ Италия. Майка ми плащала, плащала, издала всичкитѣ си пари, останала безъ срѣдства и най-сетнѣ се принуди да се пр⁺сели при мене, въ Италия. Тукъ народътъ е по-милостивъ и никой не ни закача . . .